

Το κράτος και τα ανθρώπινα δικαιώματα

Στις 22 του περασμένου μήνα, το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων εξέδωσε την απόφασή του, με την οποία δικαίωσε τον Ιμπραχίμ Αζίζ αναφορικά με την προσφυγή του. Αντικείμενο της προσφυγής ήταν το δικαίωμα του εκλέγειν και εκλέγεσθαι στις βουλευτικές εκλογές του 2001 και κατεπέκτασιν τις οποιεσδήποτε εκλογές στη Κυπριακή Δημοκρατία, κάτι που το κράτος του είχε στερήσει, οχυρωνόμενο πίσω από το Σύνταγμα του '60. Σχετικά παρατηρεί το ΕΔΑΔ στην απόφασή του, ότι τα ανθρώπινα δικαιώματα είναι πάνω από το Σύνταγμα . . .

Για κάποιον που έδωσε δείγματα της αφοσίωσής του στην Κυπριακή Δημοκρατία, δεν ήταν ευχάριστο να πάρει τη χώρα του στο Διεθνές Δικαστήριο, όπως δεν ήταν ευχάριστο να κάμει το ίδιο παλαιότερα ο Α. Μοδινός, διεκδικώντας τα δικαιώματα των ομοφυλοφίλων. Φαίνεται ωστόσο ότι, αρκετές φορές, με την έλλειψη ευαισθησίας, τις προκαταλήψεις και τις παραλήψεις του, σπρώχνει το Κράτος τους πολίτες του να αναζητήσουν οι ίδιοι την αποκατάσταση των δικαιωμάτων τους μέσω του ΕΔΑΔ. Υπάρχουν ενδείξεις ότι δεν θ' αργήσουν κι άλλες παρόμοιες προσφυγές με αντικείμενο αυτή τη φορά την άρση των υπερπρονομίων και της προτιμησιακής μεταχείρισης που απολαμβάνει στη Κύπρο η Εκκλησία.

Εν πάση περιπτώσει, οι συνειρμοί που γέννησαν αυτές τις σκέψεις αυτές τις μέρες, δεν είναι άλλοι από το θέμα της χορήγησης υπηκοότητας σε άτομα τα οποία ζούν στα κατεχόμενα και των οποίων ο ένας γονιός τυγχάνει να μην είναι Κύπριος.

Μάλιστα όψιμα εξανέστησαν κάποια κόμματα στην Ε/κή πλευρά, ζητώντας επί πίνακι την κεφαλήν του αρμόδιου - κατά γενικήν ομολογίαν πιο πετυχημένου και δημοφιλούς - υπουργού του Αντρέα Χρίστου. Όπως διεφάνει, ο κ. Χρίστου ενήργησε με τη σύμφωνη γνώμη του Υπουργικού Συμβουλίου. Ωστόσο τα εθνικιστικά βιολιά άρχισαν να ηχούν, όταν διεφάνει ότι θα επολιτογραφούντο περισσότερα άτομα απότι ενομιζετο αρχικά. Ωσάν τα ανθρώπινα δικαιώματα να είναι θέμα ποσότητας!

Για μας το θέμα είναι απλό. Αφής στιγμής γεννιέται κάποιος στη Κύπρο και νιώθει αυτή τη χώρα ως πατρίδα του, ανεξάρτητα του αν ο ένας του γονιός είναι Ρώσος, Άγγλος, Λιβανέζος, Έλληνας, έποικος από τη Τουρκία ή απλά Τούρκος, δικαιούται να έχει τη κυπριακή υπηκοότητα. Ακόμα δεν μπορεί η παράνομη άφιξη του πατέρα ή της μητέρας στη Κύπρο, να λειτουργεί τιμωρητικά για το παιδί, που καμιά δεν μπορεί να υπέχει ευθύνη γι αυτό.

Φαίνεται το λιγότερο παράδοξο να μη θεωρούμε Κύπριο κάποιο που γεννήθηκε, μεγάλωσε και ταυτίστηκε με τη Κύπρο αλλά την ίδια στιγμή να αναφερόμαστε στους «ομογενείς» που

ήρθαν από τη Γεωργία απλά για να βρουν δουλειά και καλά καλά δεν μιλούν καμιά από τις διαλέκτους της χώρας μας, αφού άλλη είναι η μητρική τους γλώσσα.

Παρατηρούμε ευκαιριακά ότι οι νόμοι γίνονται για να εξυπηρετούν τον άνθρωπο, να του διασφαλίζουν τα δικαιώματα και όχι να του τα καταστρατηγούν, μέσα από ρατσιστικές μάλιστα αντικρύσεις.

Κατά τα άλλα όσοι καταφεύγουν στο ΕΔΑΔ, υπερασπιζόμενοι τα ανθρώπινα δικαιώματα, παρά το στοιχείο αντιδικίας με το Κράτος που ενυπάρχει, προσφέρουν σε προοπτική υπηρεσία στη χώρα μας. Ωστόσο θάταν καλά το κράτος να προλαμβάνει τις καταδίκες και λειτουργώντας στα πλαίσια πραγματικής ισοπολιτείας, έγκαιρα και αυτεπάγγελα να παίρνει τις αναγκαίες αποφάσεις, πιο πολύ τώρα που είμαστε ενταγμένοι στην ΕΕ, όπου τα ανθρώπινα δικαιώματα είναι κατοχυρωμένα με συμβάσεις και πρωτόκολλα.

16/07/2004